

roveň majitelé pozemků a pěstují zemědělské plodiny. Jen v této souvislosti bylo by lze míti za to, že jejich společnou osobní činností bude dosaženo účelu požadovaného v § 1 společenstevního zákona, že totiž společným provozováním závodu bude podporován výdělek nebo hospodářství jeho členů, úkol to svépomocné hospodářské kooperace vrstev nemajetných. Tomuto požadavku nevyhovují připojené stanovy, ježto vůbec pomíjejí povolání stavu mlynářského a pekařského, stanovice v § 4 č. 2, že se členem může státi každá svépřírodní osoba, která se zabývá zemědělstvím, a pod č. 4 též právnické osoby, provozují-li zemědělství a mají podniky zpracovávající zemědělské výrobky, tedy na příklad družstevní škrobárny, lihovary, cukrovary a pod., a konečně přijímají za členy i své zaměstnance (§ 16, poslední věta,) beze zřetele na vlastnosti zemědělce, mlynáře neb pekaře. Za tohoto stavu není zvolená forma družstevní vhodná pro takový podnik, neboť jde tu ve skutečnosti o sdružení kapitálové, vypočtené na zisk, což se příčí povaze a účelu družstva ve smyslu § 1 zák. č. 70/1873 ř. z.

Čís. 15776.

Zákon č. 100/1931 Sb. z. a n. dovoluje jen jediný rekurs; dodatky k němu jest odmítnouti.

Nejde-li o nároky uvedené v § 73 nesp. pat., nýbrž uplatňují-li se na pozůstalostní jmění nároky z titulu vlastnictví k pohledávce zůstavitelově, lze o nich rozhodnouti jen pořadem práva, nikoli v pozůstalostním řízení.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1937, R II 598/36.)

Souhlasnými usneseními nižších stolic byl zamítnut návrh věřitelů zůstavitelových, aby pozůstalostní soud uznal jejich pohledávky jako přednostní pohledávky, jež by bylo odečísti od aktiv pozůstalostního jmění dříve, než bude přikročeno k odevzdání pozůstalosti jure crediti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům věřitelů do tohoto zamítavého usnesení rekursního soudu a odmítl jako nepřipustný dodatek k dovolacímu rekursu jednoho z věřitelů.

D ů v o d y:

Ježto zákon ze dne 19. června 1931 č. 100 Sb. z. a n. dopouští pouze jeden rekurs (§§ 35, 46), bylo rekursní právo Gustava S. vyčerpáno tím, že podal dne 17. listopadu 1936 společně s Janem J. dovolací rekurs k nejvyššímu soudu, pročež dodatek k němu bylo odmítnouti jako nepřipustný.

Jde jen o to, zda se zamítavý výrok nižších soudů příčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito (čl. V, č. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934 č. 251 Sb. z. a n. a čl. I zákona ze dne 17. prosince 1936 č. 314 Sb. z. a n.).

Za tím účelem nutno si především uvědomiti právní povahu nároku stěžovateli uplatňovaného. Tvrdí se totiž, že zůstavitel jím dne 12. května 1930 platně postoupil do vlastnictví po jedné pětině své pohledávky, příslušející mu vůči Dru Ludvíku S., jež byla zažalována a po jeho úmrtí pravoplatně přisouzena ve výši 9.100 Kč s 5% úroky od 8./7. 1930 a 1.483 Kč 54 h nákladů první stolice a 776 Kč 60 h a 121 Kč 55 h nákladů druhé stolice. Právní zástupce zůstavitelův, přijav dne 11. října 1935 zaplacenou částku, uložil u pozůstalostního soudu po odečtení svých útrat zbytek ve výši 4.095 Kč 20 h, jenž se snížil o útraty svolání věřitelů na 4.035 Kč 70 h. Stěžovatelé vycházejí z toho, že jím přísluší po jedné pětině částky 9.100 Kč se vším příslušenstvím, takže částka na soudě složená vůbec nenáleží do pozůstalosti, nýbrž jest jejich vlastnictvím. Tím však neuplatňují vpravdě přednostní pohledávky ve smyslu § 73 nesp. pat., jimiž nutno rozuměti náklady nemoci a pohřbu anebo jiné pohledávky mající zvláštní přednostní právo, zejména pohledávky, jež by měly přednostní právo v konkursu (§§ 54, 55 k. ř.), nýbrž činí si nárok na pozůstalostní jmění samé z titulu vlastnictví k pohledávce, o čemž nelze rozhodnouti soudu pozůstalostnímu, nýbrž procesnímu. Z těchto úvah však plyne, že pozůstalostní soud neporušil ustanovení § 73 nesp. pat., jehož tu bylo použití, nepoukázal-li v pozůstalostním řízení dovolacím rekurentům další částky.

Čís. 15777.

Odpovědnost za škody z provozu silostrojů (zák. č. 162/1908 ř. z.).

Silničním vozidlem ve smyslu § 1 zák. o autom. jest nejen vozidlo poháněné vlastní živelní silou, nýbrž i přívěsné vozy, tvořící s motorovým vozidlem jediné vozidlo, a motorový vůz nezpůsobitelný k jízdě, vlečený jiným motorovým vozem.

Též majitel a zároveň řidič vlečeného motorového vozu odpovídá za škody způsobené tímto vozem solidárně s majitelem a řidičem vlekačského silostroje.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, Rv II 157/35.)

Žalobkyně byla poraněna porouchanou trojkolkou žalovaného K-a, již spolužalovaný N. vzal do vleku svým autem, při čemž žalovaný K. na trojkolce seděl a ji řídil. P r v ý s o u d, uznáv podle žaloby na náhradu škody jediné proti N-ovi, zamítl žalobu proti K-ovi, maje za to, že u žalovaného K-a nelze užiti předpisů automobilového zákona o odpovědnosti za provoz silostrojů. D o v o l a c í s o u d uznal i žalovaného K-a povinným nahraditi žalobkyni způsobenou škodu, a to rukou společnou a nedílnou s N-em.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání K-a.

D ů v o d y:

Prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci, dovozuje K., že nelze jízdu jeho trojkolky pokládati za jízdu motorového